

tisk bistand. Henvendelser fra udenlandske forbrugere og virksomheder forekommer dog kun undtagelsesvis.

Der er i lovforslagets § 17, stk. 2, medtaget en bestemmelse, der bemyndiger økonomi- og erhvervsministeren til at udpege relevante kontaktpunkter af rådgivende karakter til dækning af direktivets område. Myndigheder og organer, der allerede har en rådgivende funktion i relation til erhvervsdrivende, vil kunne udpeges som kontaktpunkt.

Forpligtelsen for medlemsstaterne til efter artiklens stk. 5 at tilskynde til, at Kommissionen underrettes om alle væsentlige administrative og retlige afgørelser i tvister om informationssamfundstjenester, må betragtes som en naturlig informationsopgave for de myndigheder, der i medfør af lovforslagets § 17, stk. 1, udpeges som kontaktpunkt af administrativ karakter. Kontaktpunktet bør således informere øvrige myndigheder og organer, der træffer væsentlige afgørelser vedrørende elektronisk handel, om vigtigheden af at orientere Kommissionen om disse afgørelser, således at Kommissionen kan udbrede kendskab til retlig og administrativ praksis på området.

Artikel 17, stk. 5, skønnes ikke at give anledning til lovgivning.

17. Sanktioner

Efter artikel 20 fastsætter medlemsstaterne selv de sanktioner, som skal finde anvendelse ved overtrædelser af de nationale bestemmelser, der udstedes til gennemførelse af direktivet. Artiklen kræver, at de fastsatte sanktioner skal være effektive, stå i rimeligt forhold til overtrædelserne og have afskrækkende virkning. Endelig fremgår det af direktivets betragtning 54, at sanktioner fastsat i regler til gennemførelse af direktivet ikke hindrer anvendelsen af andre sanktioner eller retsmidler efter national lovgivning, og at medlemsstaterne ikke er forpligtet til at fastsætte strafferetlige sanktioner for overtrædelser af nationale bestemmelser, der gennemfører direktivet.

Det følger allerede af lovforslagets § 3 om hjemlandskontrol, at tjenesteydere, der er etableret her i landet, er underlagt de gældende kontrol-, sanktions- og håndhævelsessystemer, uanset om en informationssamfundstjeneste alene er rettet mod en anden medlemsstat.

Det har været overvejet selvstændigt at strafsanktionere lovforslagets §§ 7-9 om tjenesteyderes pligt til at give basale og særlige oplysninger om f.eks. navn, adresse og CVR-nummer, prisinformation, kommerciel kommunikation, og §§ 10-12 om tekniske hjælpefunktioner m.v.

Overtrædelser af bestemmelserne kan imidlertid sanktioneres gennem anvendelsen af markedsføringsloven. På den baggrund findes der ikke behov for at gennemføre særlige regler om sanktioner for overtrædelser af de nationale bestemmelser, der gennemfører direktivet. Sanktionssystemet i markedsføringsloven vil i kraft af den udvidelse, som lovforslaget medfører af myndighedernes geografiske kompetence, tillige kunne anvendes, når en dansk tjenesteyder alene retter sin virksomhed mod andre EU/EØS-lande.

En kommerciel kommunikation, der ikke fremtræder som sådant, vil efter omstændighederne kunne betegnes som vildledende og kunne straffes efter markedsføringslovens § 22, stk. 3, jf. § 2. Overtrædelser af forslaget § 9, der ikke vil kunne straffes efter markedsføringslovens § 22, stk. 3, jf. § 2, vil indebære en overtrædelse af generalklausulen i markedsføringslovens § 1.

Forbrugerombudsmanden vil derfor kunne anvende hele det i markedsføringslovens beskrevne sanktionssystem om administrativ forbud, foreløbigt forbud, anlæggelse af retssag, forhandling af retningslinier, forhåndsbesked og forhandling. Endvidere kan enhver, der har en retlig interesse, anvende markedsføringslovens § 13 til at anlægge sag om forbud, påbud og erstatning mod en leverandør af en ulovlig informationssamfundstjeneste. Der henvises endvidere til myndighedernes mulighed for hurtigt at gennemføre foreløbige foranstaltninger, jf. bemærkningernes punkt C.15.

D. Lovforslagets økonomiske og administrative konsekvenser

1. Økonomiske og administrative konsekvenser for det offentlige

E-handelsdirektivet bygger bl.a. på et princip om hjemlandskontrol. Det er derfor udgangspunktet, at de områder, der er omfattet af direktivet, skal overvåges af myndighederne i det land, hvor tjenesteyderen er etableret. Myndighederne skal dermed også drage omsorg for, at tjenesteyderne overholder etableringslandets regler vedrørende etablering og udøvelse af erhvervsvirksomhed, herunder giver de oplysninger, der kræves efter direktivet i relation til identifikation af tjenesteyderen, kommerciel kommunikation og ved indgåelse af aftaler.

Direktivet indebærer, at myndighedernes geografiske kompetenceområde udvides til også at omfatte danske tjenesteyderes virksomhed i andre lande inden for den Europæiske Union, når der er tale om informationssamfundstjenester. Dette vil for de berørte myn-